

Sygn. akt I C 2841/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Arabas

Protokolant: Barbara Jaszewska

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2014 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy G. – Zarządu (...) – jednostki budżetowej Gminy

przeciwko M. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powódki Gminy G. – Zarządu (...) – jednostki budżetowej Gminy kwotę 201,98 zł (dwieście jeden złotych i dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 czerwca 2014r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od M. S. na rzecz powódki Gminy G. – Zarządu (...) – jednostki budżetowej Gminy kwotę 38,77 zł (trzydzieści osiem złotych i siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2841/14

UZASADNIENIE

Gmina M. G. – Zarząd (...) jednostka budżetowa gminy wniosła w dniu 27 czerwca 2014 r. pozew przeciwko M. S. o zasądzenie kwoty 1.094,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powódka podała m.in., że podczas kontroli dokumentów przewozowych w dniu 19.03.2012 r., 30.03.2012 r., 31.03.2012 r., 27.07.2012 r. oraz 06.08.2013 r. pozwany jechał środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Powódka przytoczyła następnie art. 33a ustawy z 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. Nr 203 poz. 1173; dalej również jako: ustawa Prawo przewozowe), § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 20 stycznia 2005 r. w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokość opłaty manipulacyjnej (Dz. U. Nr 14 poz. 117), uchwały Rady Miasta G. nr XXIX/936/04 z 28 października 2009 r. w sprawie ustalenia zasad taryfowych oraz cen za przejazdy środkami gminnego transportu zbiorowego (tekst jednolity Dz. Urz. Woj. P. z 2008 r. Nr 83 poz. 2153) i nr XXXV/988/09 z 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ustalenia zasad taryfowych, cen za przejazdy środkami gminnego transportu zbiorowego oraz wysokości opłat dodatkowych i opłat manipulacyjnych (tekst jednolity Dz. Urz. Woj. P. z 2012 r. poz. 2451), wskazując że brak m.in. odpowiedniego dokumentu przewozu upoważnia przewoźnika do pobierania należności za przejazd i opłaty dodatkowej określonej w ww. przepisach. Pozwany odmówił zapłaty należności w czasie kontroli i

nie zapłacił jej w terminie określonym w wezwaniu do zapłaty. Kwota pieniężna dochodzona w pozwie stanowiła sumę następujących należności:

- w zakresie przejazdu dnia 19.03.2012 r. – opłaty za przewóz (3,40 zł), opłaty dodatkowej (170 zł) i odsetek ustawowych naliczanych po 14 dniach od dnia przejazdu (03.04.2012 r.) do dnia 29.05.2014 r. (48,54 zł),
- w zakresie przejazdu dnia 30.03.2012 r. – opłaty za przewóz (3,40 zł), opłaty dodatkowej (170 zł) i odsetek ustawowych naliczanych po 14 dniach od dnia przejazdu (14.04.2012 r.) do dnia 29.05.2014 r. (47,86 zł),
- w zakresie przejazdu dnia 31.03.2012 r. – opłaty za przewóz (4,40 zł), opłaty dodatkowej (170 zł) i odsetek ustawowych naliczanych po 14 dniach od dnia przejazdu (15.04.2012 r.) do dnia 29.05.2014 r. (48,08 zł),
- w zakresie przejazdu dnia 27.07.2012 r. – opłaty za przewóz (3,60 zł), opłaty dodatkowej (180 zł) i odsetek ustawowych naliczanych po 14 dniach od dnia przejazdu (11.08.2012 r.) do dnia 29.05.2014 r.,
- w zakresie przejazdu dnia 06.08.2013 r. – opłaty za przewóz (3,60 zł), opłaty dodatkowej (180 zł) i odsetek ustawowych naliczanych po 14 dniach od dnia przejazdu (21.08.2013 r.) do dnia 29.05.2014 r.

Na podstawie zarządzenia z dnia 09.07.2014 r. sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym.

W dniu 15.09.2014 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwany M. S. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy prawo przewozowe z dnia 15.11.1984 r. (Dz. U. z 2012 r., nr 203, poz. 1173) dochodzone przez powoda roszczenie uległo przedawnieniu. Roszczenia z tytułu przewozu przedawniają się z upływem roku od dnia jego wykonania.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego, powódka podtrzymała powództwo w całości, wniosła o przesłuchanie świadka K. B. dla stwierdzenia faktu, że pozwany deklarował spłatę kolejnej części zadłużenia do dnia 15.06.2013 r. oraz wskazała, iż w dniu 20.11.2012 r. pozwany podpisał zobowiązanie ratalne, w którym uznał swoje zadłużenie z tytułu nienależytego wywiązania się z umowy przewozu oraz zobowiązał się do spłaty całości rzeczzonego zadłużenia w ratach. Ostatnia wpłata na podstawie ww. zobowiązania ratalnego nastąpiła 10.04.2014 r. Mimo niedotrzymywania ustalonych terminów zapłaty rat dłużnik w dniu 16.05.2013 r. zadeklarował, że do dnia 15.06.2013 r. uiszczył ratę. Ostatecznie pozwany nie wywiązał się z podpisanego zobowiązania ratalnego ani ze składanych deklaracji zapłaty.

W odpowiedzi pismem z dnia 29.12.2014 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i niedopuszczenie do przesłuchania świadka K. B.. W uzasadnieniu pisma procesowego pozwany wskazał, iż podpisał zobowiązanie ratalne i dokonał wpłaty na poczet zadłużenia, tym samym przerwał bieg przedawnienia co stanowi niewłaściwe uznanie roszczenia. Zgodnie z art. 124 § 1 k.c. częściowa wpłata przerywa bieg przedawnienia i sprawia, że biegnie ono od nowa. Pomiędzy ostatnio dokonaną wpłatą a datą złożenia pozwu minął ustawowy rok, a zatem zarzut przedawnienia ma w pełni swoje zastosowanie. Nadto pozwany zaprzeczył aby dokonał wpłaty w dniu 10.04.2014 r.

W odpowiedzi powódka złożyła pismo przygotowawcze z dnia 22.01.2015 r., wnosząc o dopuszczenie dowodu w postaci wyciągu z rachunku bankowego z dnia 10.04.2014 r. dla stwierdzenia faktu, że pozwany w dniu 9.04.2014 r. dokonał wpłaty 120 zł na poczet zadłużenia z tytułu nienależytego wywiązania się z umowy przewozu.

W piśmie przygotowawczym z dnia 13 lutego 2015 r. pozwany wskazał, iż zapłaty dokonał w dniu 10.04.2013 r., a nie jak twierdzi powódka w dniu 09.04.2014 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 19.03.2012 r., 30.03.2012 r., 31.03.2012 r., 27.07.2012 r. i 06.08.2013 r. pozwany M. S. jechał jako pasażer środkami komunikacji miejskiej w G. bez ważnego dokumentu przewozu.

Za przejazdy bez dokumentów przewozu powódka obciążyła pozwanego właściwymi opłatami za przewóz:

- w zakresie przejazdu dnia 19.03.2012 r. – opłatą za przewóz 3,40 zł i opłatą dodatkową 170 zł,
- w zakresie przejazdu dnia 30.03.2012 r. – opłatą za przewóz 3,40 zł i opłatą dodatkową 170 zł,
- w zakresie przejazdu dnia 31.03.2012 r. – opłatą za przewóz 4,40 zł i opłatą dodatkową 170 zł,
- w zakresie przejazdu dnia 27.07.2012 r. – opłatą za przewóz 3,60 zł i opłatą dodatkową 180 zł, - w zakresie przejazdu dnia 06.08.2013 r. – opłatą za przewóz 3,60 zł i opłatą dodatkową 180 zł.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: - protokół nr (...) – k. 7,

- protokół nr (...) – k. 8,
- protokół nr (...) – k. 8,
- protokół nr (...) – k. 9,
- protokół nr (...) – k. 9)

W dniu 20.11.2012 r. pozwany podpisał z powódką porozumienie i zobowiązał się do spłaty zadłużenia zgodnie z poniższym harmonogramem. Odnośnie protokołów:

- Nr (...) w kwocie 28,11 zł płatne w dniu 15.06.2015 r.,
- Nr (...) w kwocie 120,00 zł płatne w dniu 15.07.2015 r.,
- Nr (...) w kwocie 39,62 zł płatne w dniu 15.08.2015 r.,
- Nr (...) w kwocie 80,38 zł płatne w dniu 15.08.2015 r.,
- Nr (...) w kwocie 108,07 zł płatne w dniu 15.09.2015 r.,
- Nr (...) w kwocie 11,93 zł płatne w dniu 15.09.2015 r.,
- Nr (...) w kwocie 120,00 zł płatne w dniu 15.10.2015 r.,
- Nr (...) w kwocie 57,54 zł płatne w dniu 15.11.2015 r.,
- Nr (...) w kwocie 62,46 zł płatne w dniu 15.11.2015 r.,
- Nr (...) w kwocie 120,00 zł płatne w dniu 15.12.2015 r.,
- Nr (...) w kwocie 9,21 zł płatne w dniu 15.01.2016 r.

Zgodnie z zobowiązaniem ratalnym strony ustaliły, iż w przypadku niedotrzymania terminu spłaty którejkolwiek z rat zawartych w harmonogramie, układ ratalny zostanie zerwany a cała nie zapłacona należność stanie się wymagalna w trybie natychmiastowym pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego oraz egzekucji komorniczej.

(dowód: - porozumienie ratalne – k. 28-30)

W dniu 10.04.2013 r. powódka odnotowała na rachunku bankowym nr (...) ostatnią wpłatę, dokonaną przez pozwanego, tytułem zobowiązania ratalnego stałego w kwocie 120,00 zł.

(dowód: - wyciąg z rachunku bankowego – k. 45)

Po dniu 10.04.2013 r. pozwany M. S. nie dokonywał na rzecz powódki wpłaty którejkolwiek z rat, nie zawierał również innych umów o rozłożenie zaległości na raty, jak również nie składał oświadczeń o uznaniu długu.

(dowód: - zeznania świadka K. B. – k. 54,

- zeznania pozwanego M. S. – elektroniczny protokół rozprawy – k. 62)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu materiału dowodowego powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych i przeprowadzonych w sprawie dowodów, które poddano ocenie zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonał oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach w postaci dokumentów złożonych do akt sprawy. Dowodom w postaci dokumentów urzędowych Sąd dał wiarę co do tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumentom prywatnym wyłącznie co do tego, że osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie zawarte w jego treści (art. 245 k.p.c.). Prawdziwość dokumentów, z których przeprowadzono dowód, nie nasuwała zastrzeżeń i nie była kwestionowana przez strony. Nadto ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach pozwanego M. S. oraz świadka K. B.. Zeznania pozwanego M. S. były spójne, nie budziły wątpliwości w świetle zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, oraz znalazły potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach, jak również pokrywały się z zeznaniami świadka K. B.. Zeznania świadka K. B. również były spójne, nie budziły wątpliwości w świetle zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, oraz znalazły potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach. Z tejsze przyczyny Sąd uznał je za wiarygodny i miarodajny środek dowodowy.

Przedmiotem żądania zgłoszonego w pozwie była zapłata opłat naliczonych przez powódkę za odpłatny przejazd przez pozwanego w dniach 19.03.2012 r., 30.03.2012 r., 31.03.2012 r., 27.07.2012 r. i 06.08.2013 r. jako pasażera środków komunikacji miejskiej w G. bez ważnego dokumentu przewozu. Zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Według art. 16 ustawy Prawo przewozowe umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Art. 33a ustawy stanowi, że przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu (ust. 1); w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty (ust. 3); natomiast w razie stwierdzenia braku ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty; pobrana należność za przewóz i opłata dodatkowa, po uiszczeniu opłaty manipulacyjnej odpowiadającej kosztom poniesionym przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego, podlegają zwrotowi, a w przypadku wezwania do zapłaty – umorzeniu, w przypadku udokumentowania przez podróżnego, nie później niż w terminie 7 dni od dnia przewozu, uprawnień do bezpłatnego lub ulgowego przejazdu (ust. 4); w razie posiadania przez podróżnego ważnego dokumentu przewozu, którego nie miał podczas przejazdu, do zwrotu i umarzenia należności za przewóz i opłaty dodatkowej stosuje się przepis ust. 4 zdanie drugie (ust. 5).

Potwierdzenie i rozwinięcie powyższych reguł zawiera uchwała Rady Miasta G. nr XXXV/988/09 z 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ustalenia zasad taryfowych, cen za przejazdy środkami gminnego transportu zbiorowego oraz wysokości opłat dodatkowych i opłat manipulacyjnych (tekst jednolity Dz. Urz. Woj. P.. z 2012 r. poz. 2451). Na podstawie art. 87 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej powyższa uchwała będąca aktem prawa miejscowego stanowiła i stanowi źródło powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organu, który ją ustanowił, czyli na obszarze Miasta G..

W niniejszej sprawie nie budziło sporu, że w dniach 19.03.2012 r., 30.03.2012 r., 31.03.2012 r., 27.07.2012 r. i 06.08.2013 r. powódka przewoziła pozwanego środkami komunikacji miejskiej, nadto że w czasie każdej z przeprowadzonych kontroli kontroler stwierdził, iż pozwany nie posiada dokumentu przewozu, przez co powódka obciążała pozwanego właściwą opłatą za przejazd i opłatą dodatkową za przejazd bez dokumentu przejazdu. Bezsportna była również wysokość każdej z opłat. Jak wskazano wyżej, Sąd na podstawie protokołów kontroli nr (...), (...), (...), (...), (...) oraz zeznań pozwanego ustalił, że pozwany nie miał w czasie kontroli ważnych dokumentów przewozu, do posiadania których był zobowiązany, w konsekwencji czego zachodziła podstawa do obciążenia go właściwą należnością za każdorazowy przewóz i opłatą dodatkową.

Powództwo podlegało uwzględnieniu jedynie w części, co do zapłaty kwoty 201,98 zł, z tytułu przejazdu przez pozwanego środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu przewozu lub dokumentu uprawniającego do bezpłatnego przejazdu w dniu 6 sierpnia 2013 r. potwierdzonego protokołem nr (...). W złożonym przez pozwanego sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 117§ 1 i 2 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten. Przeciwno komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jak stanowi art. 121 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stano się wymagalne. Stosownie zaś do art. 77 ust. 1 Ustawy z 15 listopada 1984r. Prawo przewozowe, z zastrzeżeniem ust. 2 omawianego przepisu oraz art. 78 Ustawy (które nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie), roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Nadto, jak stanowi art. 77 ust. 3 pkt 4 ww. ustawy, przedawnienie dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności biegnie od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić. W myśl zaś art. 77§ 8 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany. Cytowane przepisy regulują przedawnienie roszczeń wynikających z umowy przewozu osób zarówno przeciwko przewoźnikowi, jak i przeciwko podróżnemu. Rozpoczynający bieg przedawnienia dzień wykonania przewozu to dzień, w którym zgodnie z umową podróżny został rzeczywiście przewieziony do miejsca przeznaczenia. Zwrócić należy uwagę, iż co do powyższego roszczenia, tj. wynikającego z protokołu nr (...), zarzut przedawnienia nie został skutecznie złożony. W niniejszej sprawie pozew został wniesiony w dniu 30 czerwca 2014 r. Termin roszczenia wynikający z przejazdu przez pozwanego środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu przewozu lub dokumentu uprawniającego do bezpłatnego przejazdu dokonany w dniu 6 sierpnia 2013 r. (protokół nr (...)), nie uległ przedawnieniu. Powyższe roszczenie nie było również objęte zawartym przez strony w dniu 20 listopada 2012 r. porozumieniem ratalnym.

Sąd uznał zatem za zasadne żądanie zapłaty w kwocie 201,98 zł, obejmującej opłatę za przejazd w wysokości 3,60 zł, opłatę dodatkową w wysokości 180 zł oraz odsetki ustawowe od kwoty 183,60 zł, naliczone od dnia 21 sierpnia 2013 r. do dnia 29 maja 2014 r. w kwocie 18,38 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tj. 30 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty. Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Odnośnie odsetek, zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Ponieważ powód pozostaje w opóźnieniu z zapłatą świadczenia, żądanie odsetek od dnia 30 czerwca 2014r. do dnia zapłaty jest uzasadnione. Dlatego też w tym zakresie żądanie odsetek od kwoty zasądzonej w punkcie I wyroku zostało przez Sąd uwzględnione.

Przeciwko uwzględnieniu powództwa w pozostałym zakresie przemawiał skutecznie zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia (art. 117 § 2 k.p.c.), zgłoszony na etapie sprzeciwu od nakazu zapłaty. Koniecznym w niniejszej sprawie pozostawało natomiast ustalenie wpływu zawartego przez powódkę z pozwanym porozumienia do ratalnej spłaty zobowiązań, a skuteczności wniesionego przez pozwanego zarzuty przedawnienia co do roszczeń objętych powództwem, dotyczących protokołów nr (...).

Zgodnie z zawartym przez powódkę i pozwanego w dniu 20 listopada 2012 r. porozumieniem, pozwany zobowiązał się do spłaty ratalnie ciężącego na nim zadłużenia wobec powódki, wynikającego z szeregu przejazdów przez pozwanego środkami komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. W tejże ugodzie strony określiły wysokość i terminy wpłat poszczególnych rat, na które powódka rozłożyła pozwanemu istniejący dług. Tym samym strony umowy ugody zmodyfikowały istniejący między nimi stosunek prawny, wynikający z art. 33a ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. nr 50, poz. 601 ze zm.), ustalając sposób i terminy spełnienia świadczeń częściowych przez pozwanego. Termin wpłaty pierwszej raty, zgodnie z ustalonym przez strony porozumienia harmonogram rat, upływał pozwanemu z dniem 15 grudnia 2012 r. w kwocie 120,00 zł i wynikał z protokołu o nr (...). Ostatnie raty, oznaczone liczbami porządkowymi począwszy od 48 do 58, dotyczyły protokołów nr (...) (dochodzonych niniejszym pozwem), przy czym płatność ostatniej raty przypadła pozwanemu w dniu 15 stycznia 2016 r. Strony powyższego porozumienia ustaliły również, iż w przypadku nie dotrzymania terminu spłaty którejkolwiek z rat zawartych w harmonogramie, układ ratalny zostanie zerwany a cała nie zapłacona należność stanie się wymagalna w trybie natychmiastowym pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego oraz egzekucji (k. 29-30). W toku postępowania Sąd ustalił, iż ostateczna płatność jakiej dokonał pozwany, zgodnie z zawartym porozumieniem, została dokonana w dniu 10 kwietnia 2013 r. w kwocie 120 zł, czego dowodem jest dołączony do akt sprawy przez stronę powodową, wyciąg z rachunku bankowego z dnia 10 kwietnia 2013 r. (k. 45). Na rozprawie przeprowadzonej w dniu 21 kwietnia 2015 r. pozwany M. S. potwierdził, iż zawarł z powódką umowę porozumienia, przy czym ostatniej wpłaty dokonał w kwietniu 2013 r., potem zaś nie wpłacał żadnych rat, nie zawierał więcej umów o rozłożeniu zaległości na raty, nie składał również oświadczeń o uznaniu długu (k. 62). Zeznania pozwanego pokrywały się z zeznaniami świadka K. B., powołanej przez powoda na okoliczność porozumienia zawartego pomiędzy stronami w zakresie ratalnej spłaty zaległości przez pozwanego. Świadek K. B. na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r. wskazała, iż w firmie (...) pracowała w okresie od lutego do października 2013 r. na stanowisku młodszego specjalisty do spraw rozliczeń i kosztów i w momencie zawarcia pomiędzy powódką a pozwanym porozumienia, nie była wówczas zatrudniona w (...). Jak wskazała świadek, nie była w stanie przypomnieć sobie, czy pozwany składał jakieś obietnice co do spłaty zobowiązania i jaka była ewentualnie ich treść. Ponadto nie przypominała sobie osoby pozwanego (k. 54).

Termin płatności kolejnej raty zgodnie z zawartym przez strony harmonogramem przypadał w dniu 15 maja 2013 r. i dotyczył protokołu nr (...). Pozwany nie dokonał płatności powyższej raty. Zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem układ ratalny uległ zerwaniu, a cała nie zapłacona należność stała się wymagalna w trybie natychmiastowym. Zgodnie z podzielanym przez Sąd poglądem Sądu Najwyższego, wyrażonym, w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 769/00, „W doktrynie i judykaturze wymagalność roszczenia określana jest jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90). Początek wymagalności nie da się ująć w jedną regułę obowiązującą dla wszystkich stosunków prawnych, zależy on bowiem od charakteru zobowiązań i ich właściwości. Jednolicie ujęta jest tylko wymagalność w odniesieniu do zobowiązań o charakterze terminowym. Przyjmuje się wtedy, że wierzytelność jest wymagalna, jeśli nadszedł termin świadczenia, bowiem od tej daty wierzyciel może domagać się spełnienia świadczenia, które dłużnik musi spełnić.” Mając zatem powyższe na uwadze przyjąć należy, iż roszczenia dotyczące przejazdów w dniach 19 marca 2012 r. (protokół nr (...)), 30 marca 2012 r. (protokół nr (...)), 31 marca 2012 r. (protokół nr (...)), 27 lipca 2012 r. (protokół nr (...)), zgodnie z obowiązującą stroną umową stały się natychmiast wymagalne z dniem 15 maja 2013 r. Zatem termin przedawnienia powyżej powołanych roszczeń upływał z dniem 15 maja 2014 r. Wobec powyższego Sąd, uznając zarzut przedawnienia

za częściowo – tj. co do roszczeń wynikających z protokołów nr (...) w łącznej kwocie 892,18 zł – zasadny, orzekł jak w punkcie II wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98, 99, 100 i 108 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490)

Sąd zastosował zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, zgodnie z którą strony winny ponieść koszty w takiej samej części, w jakiej proces przegrały. Sąd zważył, iż pierwotna wartość przedmiotu sporu powoda wynosiła 1.094,16 zł, zaś jego żądanie okazało się uzasadnione co do wartości 201,98 zł, która stanowi 18,46 % ww. kwoty. Na koszty sądowe w niniejszej sprawie złożyła się jedynie opłata od pozwu w kwocie 30 zł, którą zapłacił powód. Z tej kwoty pozwany winien zapłacić 18,46 % jako przegrywający w tym zakresie sprawę, tj. 5,54 zł. Taką samą zasadą Sąd kierował się przy ustaleniu kosztów zastępstwa procesowego. Mając na uwadze przepisy ww. Rozporządzenia Sąd uznał, iż nie jest uzasadnione w niniejszej sprawie zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w stawce przewyższającej stawkę minimalną, gdyż nie przemawia za tym rodzaj ani stopień zawłości sprawy oraz niezbędny nakład pracy pełnomocnika. W związku z tym Sąd przyjął zgodnie z unormowaniem ww. rozporządzenia, iż stawka minimalna przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 500 zł do 1.500 zł wynosi 180 zł. Pozwany jako przegrywający spór w 18,46 % winien zatem zapłacić powódce 18,46 % ww. kwoty, tj. 33,23 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W pozostałym zakresie koszty procesu, tj. 81,54 % kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego obciążają powoda, który również w zakresie cofniętego powództwa traktowany jest jako przegrywający sprawę. Z uwagi na powyższe Sąd odrzekł jak w punkcie III wyroku.